

▲ Leerkracht Joséphine en leerling Colette

“Voor onze leerlingen duurt het weekend altijd héél lang. Als ze op maandag aankomen zijn ze dolenthousiast. Voor hen is de Ecole de Vie een klein paradijs. Een plaats waar ze zich veilig voelen en waar ze de ruimte krijgen om te groeien. Een plaats waar niemand op hen neerkijkt. In de buitenwereld ligt dit vaak helemaal anders.”

“Als de leerlingen van m’n klasje aankomen op school, dan krijg ik steevast een spontane dikke knuffel. Da’s fijn, want dan is onze dag al meteen goed begonnen. Ik ben zelf moeder, maar de kinderen in m’n klas beschouw ik toch ook als “mijn” kinderen. En omgekeerd ook, want zij noemen mij “mama Josée”.”

“Toen ik hier jaren geleden begon was het niet zo gemakkelijk. Ik moest echt leren hoe je met kinde-

ren met een beperking omgaat. Het was moeilijk om met hen een band op te bouwen. Dit was nieuw voor mij. Met vallen en opstaan en met veel hulp van de andere collega’s heb ik geleerd wat de juiste aanpak is. Ik draag deze kinderen nu echt in m’n hart.”

“Anne-Marie is voor mij een heel belangrijk iemand hier op school. Zij is de coach en geeft ons regelmatig bijles over een bepaald topic. Bijvoor-

beeld over hoe je kinderen moet observeren. We kunnen ook steeds bij haar terecht voor deskundig advies als we ergens mee vastzitten.”

“Zelf volgt ze regelmatig bijscholing in Rwanda, samen met haar collega’s uit de andere dagcentra van de Broeders van Liefde in Afrika. Anne-Marie geeft ons die info dan door. Zo leren we van elkaar, over de grenzen heen. Dit is belangrijk, want onze onderwijskwaliteit willen we

uiteraard steeds verbeteren zodat we de kinderen optimaal kunnen begeleiden.”

“Wij zijn er niet alleen voor de kinderen, maar ook voor hun ouders. In het begin zijn ouders er vaak van overtuigd dat hun kind helemaal niets kan. Wij bewijzen hen het tegendeel. Als ze hier op school zien dat hun kind kan zingen, dansen, de afwas doen en zelfs eten maken, zijn ze meestal stomverbaasd. Ze leren zo op een heel andere manier naar hun kind te kijken. Dit geeft ons, als leerkracht, uiteraard heel veel voldoening.”

“Pijnlijk is het dan weer als we kinderen moeten weigeren. Per klasgroep nemen we maximum 10 kinderen aan zodat we hen individueel kunnen begeleiden en de kwaliteit kunnen waarborgen. We zijn de enige school in heel de provincie. Ouders kunnen nergens anders naartoe. Het

stemt me wel triest als we iemand moeten weigeren, zeker als je weet hoe belangrijk onze school is voor hun toekomst. Hopelijk springt onze

overheid mee op de kar, zodat alle kinderen met een beperking naar school kunnen. Want daar heeft elk kind recht op.”

